

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

תוכן

- א. מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ושהה כדי דבור ואמר ואני הוא אסור וחבירו מותר וכמה כדי דבור כדי שאילת שלום תלמיד לרב.....1
- ב. הותר הראשון הותרו כולן הותר האחרון האחרון מותר וכולן אסורין הותר אמצעי הימנו ולמטה מותר הימנו ולמעלה אסור ... חד בחבריה מתפיש.....2
- ג. ידי נזירה ורגלי נזירה לא אמר כלום ראשי נזירה כבדי נזירה ה"ז נזיר זה הכלל דבר שהנשמה תלויה בו ה"ז נזיר.....3
- ד. דאמר הכי יעשה פי כפיו מיין ושערי כשערו מלגז.....3
- ה. בעל ... מיגז גיין.....4
- ו. הריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואני אינו יכול להפר ... כמאן דאמר קיים ליכי דמי אי מתשיל אהקמתו מצי מיפר.....5
- ז. האשה שנזירותה בנזיר והפרישה את בהמתה ואח"כ הפר לה בעלה אם שלו היתה הבהמה תצא ותרעה בעדר ואם שלה היתה הבהמה החטאת תמות.....6
- ח. דחטאת שמתו בעליה תמות.....7
- א. האשה שנזירותה בנזיר והיתה שותה יין ומטמאה למתים הרי זו סופגת את הארבעים ... הפר לה בעלה והיא לא ידעה והיתה שותה יין ומיטמאה למתים אינה סופגת את הארבעים.....7

דף כא.

א. מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ושהה כדי דבור ואמר ואני הוא אסור וחבירו מותר וכמה כדי דבור כדי שאילת שלום תלמיד לרב

כבר התבאר לעיל דף כ: שהמתפיש נדרו בנדר חבירו ואמר אני, או אשתו שהתפיסה נדרה בנדרו וכדומה, הרי הם נזירים, הוא דוקא בתוך כדי דיבור מתבירו. אך אם אמר לאחר כדי דיבור כגון שאמר חבירו בריני נזיר ולאחר כדי דיבור אמר ואני חבירו נזיר והוא אינו נזיר.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

אולם אם אמר "ואני כמותך" חל אפילו לאחר כדי דיבור¹.

ובמסכת נדרים דף פו. התבאר שתוך כדי דיבור שיעורו הוא שלש תיבות², "שלום עליך רבי", וי"א³ ארבע תיבות "שלום עליך רבי ומורי", ותוך כדי דיבור כדיבור דמי, וגם לענין נדרים ודיני ממונות אנו אומרים כן.

ב. הותר הראשון הותרו כולן הותר האחרון האחרון מותר וכולן אסורין הותר אמצעי הימנו ולמטה מותר הימנו ולמעלה אסור ... חד בחבריה מתפיים

כבר התבאר לעיל דף כ: שהיה נוזר⁴ עובר לפניו ואמר הריני כזה הרי זה נוזר, וכן אם שמע ואמר ואני בתוך כדי דיבור, ושמע שלישי בתוך כדי דיבור של שני, ואמר ואני, ואפילו הן מאה⁵ כשכל אחד תוך כדי דיבור של חברו, אף על פי שהוא לאחר כדי דיבור של הראשון, מפני שכל אחד נתפס בחבירו וכולן נוזרין.

וכבר התבאר במסכת נדרים דף כו: שאם נשאל הראשון על נזרו והותר⁶, הותרו כולם. נשאל האחרון והותר, האחרון מותר וכולם אסורים. נשאל השני והותר, השני והאחרון מותרים והראשון אסור.

¹ ח"י רע"א רד ג מהר"ן ומל"מ ועיין ש"ך יו"ד רכט יא שאם שמע חבירו נודר ואומר יהא כפלוגי אפי' אמר כן אחר כמה ימים וכן בנדר מבשר והתפיים פת בבשר, אבל כשהכירו אמר ואני בעינין שיאמר כ"א תכ"ד של חבירו.

² ש"ך יו"ד רי ו, אורים חו"מ כט ב וכ"כ מ"ב תפז ד שכ"ד רוב האחרונים, והקשה שם בשער הציון ג על הפמ"ג שכתב ד' תיבות. והוא כשיעור שכתב הרמב"ם הלכות עדות פרק כ הלכה ג "מכדי דיבור שהוא כדי שאילת שלום תלמיד לרב". ובב"ק עג: אמרי תרי תוך כדי דיבור הוי חד כדי שאילת תלמיד לרב וחד כדי שאילת הרב לתלמיד כי לית ליה לרבי יוסי כדי שאילת תלמיד לרב שלום עליך רבי ומורי דנפיש, כדי שאילת הרב לתלמיד שלום עליך אית ליה, ומבואר ביו"ד רמב"ז דשאילת שלום הוא שלום עליך רבי.

³ ח"י רע"א חו"מ שם, ועיין ט"ז יו"ד רמב"ה, ובש"ך כה, כששואל בשלום רבו אומר שלום עליך רבי. ואם נותן לו רבו שלום יאמר לו שלום עליך רבי ומורי וכן הוא ברמב"ם ובטור והטעם דכל שמישיב שלום דרכו להוסיף קצת. וא"כ לכאורה מוכח כהאורים אולם עיין ח"י רע"א יו"ד שם שהביא מגמ' בב"ק עג: ששאילת תלמיד לרב שלום עליך רבי ומורי ואולי דהיה להרמב"ם גירסא אחרת ויחידוש שלא העירו מזה האחרונים.

⁴ רמב"ם הלכות נוזרות פרק ב הלכה ד

⁵ עיין ש"ך יו"ד רכט יא

⁶ שו"ע ונו"כ יו"ד רכט ג

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

עוד התבאר בנדרים דף כה: שיש אומרים⁷ שאין אומרים הותר מקצתו הותר כולו אלא בשניתר על ידי פתח⁸, שבפתח שהוא כמו נדר של טעות שייך לומר נעקר מעיקרו, אבל אם הותר על ידי חרטה לא שייך לומר הותר מקצתו הותר כולו, שבמה שנתחרט נתחרט ובמה שלא נתחרט למה נעקרנו. ויש אומרים⁹ שלא שנתח ולא שנתחרט כיון שלא נעקר אלא על ידי החכם המתירו, או הג' מתירין הוי עקירת החכם עקירה מעיקרו והותרו כולו.

דף כא:

ג. ידי נזירה ורגלי נזירה לא אמר כלום ראשי נזירה כבדי נזירה ה"ז נוזר זה הכלל דבר שהנשמה תלויה בו ה"ז נוזר

האומר¹⁰ הרי ידי נזירה, הרי רגלי נזירה לא אמר כלום, הרי ראשי נזיר כבדי נזירה הרי זה נזיר, זה הכלל כל אבר שאם ינטל מן החי ימות¹¹, אם אמר הרי הוא נזיר הרי זה נזיר.

ד. דאמר הכי יעשה פי כפיו מיין ושערי כשערו מלגזו

כבר התבאר לעיל דף כ: שהשומע שנדר חבירו בנזיר¹², ואמר הוא פי כפיו מיין, או שאמר שערי כשערו מלהגזו, הרי זה נזיר. אך אם אמר פיו כפיו, או שערי כשערו, ו"א¹³ שאינו נזיר כיון שלא הזכיר מיין או מלהגזו, ו"א¹⁴

⁷ כן כתבו הרא"ש (פ"ג סי' ח) והר"ן בפרק ארבעה נדרים (כו.). בשם הרמב"ן (ח): ורבינו ירוחם (ני"ד ח"ז קיג): אף על פי שכתב בשם הרשב"א (בחי' כו: ד"ה א"ל רבא, ושם כו. ד"ה אי) כדברי התוספות מ"מ כתב דכדברי הרמב"ן עיקר

⁸ וכתב הט"ז ה דבסי' רל"ב ס"ח יתבאר דלא אמרינן הותר כולו כשהותר מקצתו א"כ משנה דבריו ממה שאמר תחילה וכן הדין כאן בכ"מ דאמרינן הותר כולו וכ"כ ב"י בשם רמב"ן ור"ן ע"כ אין להקל בזה ודלא כמ"ש הב"ח להקל כאן, והש"ך בנקה"כ ובס"ק דמסכים עם הב"ח וכתב שכ"כ בד"מ סי' רל"ב דהכא שאני כיון שאינו טעות מעיקר הנדר אלא ניתר ע"י התרה בכל ענין הותרו כולן וא"צ שיחליף דבריו.

⁹ הר"ן בשם התוספות

¹⁰ רמב"ם שם פרק א הלכה טז

¹¹ בגמרא הלשון כל דבר שהנשמה תלויה בו, ורבינו שינה במכוון, לפי שהכבד אם חסר מתחלת ברייתו כשרה לשיטת רבינו, ורק בניטל טריפה, יעוין מש"כ פ"ח משחיטה. אור שמח שם.

¹² רמב"ם שם פרק ב הלכה ד

¹³ כך מדוייק מהרמב"ם

¹⁴ תוד"ה דאמר פי בעמוד א' שהמשנה נחשב כאילו אמר פיו כפיו מיין כיון ששמע חבירו. "דבברייתא דקאמר מעצמו בלא שמיעה דחבירו נזיר לאו כלום הוא כיון דאין הנשמה [תלויה בו] ופי כפיו מיין מהני אפילו לרבי שמעון דאמר לעיל (דף ג:) עד שיזיר מכולן הכא מודה דלא גרע מידות וכן מהריני מסלסל ומכלכל דפ"ק (לעיל דף ב.) דהוי נזיר וא"ת כי אמר נמי ידי נזיר [נימא] דה"ק ידי כידו מלהטמאות למתים ורגלי כרגלו מלהכנס

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

שמכיון שמתפיש בנזירות חבירו הרי זה נזיר, וכן אם יאמר ידי כידו או רגלי כרגלו הרי זה נזיר.

י"א¹⁵ שאם אמר מעצמו פי מן היין או שערי מתגלחת או ידי מטומאה, הרי זה נזיר. וי"א¹⁶ שאינו נזיר אלא אם מתפיש בחבירו.

אך אם אמר מעצמו¹⁷ פי נזיר¹⁸, ושערי נזיר, לכו"ע לא אמר כלום, שאין הנשמה תלויה בו ולא הזיר מן היין או התגלחת או הטומאה.

ה. בעל... מיגז גיז

כבר התבאר במסכת נדרים דף עז. שהאב והבעל אינם עוקרים הנדר מעיקרו אלא הרי הם מונעים ממנו לחול מזמן הפרתם ואילך.

הבדל יש בין החכם או ג' הדיוטות שמתיר את הנדר, והאב והבעל שמפירים או מבטלים, והחילוק ביניהם הוא שההתרה, כשיאמר לו ג' פעמים מותר לך¹⁹ או שרוי לך או מחול לך, עוקר הנדר מעיקרו כאילו לא נדר מעולם²⁰, מה שאין כן בלשון הפרה שהוא בדבר שישנו אלא שיש כאן מעכב מלהשלימו²¹, וזהו שאמרו שהבעל "מיגז גיז" כלומר שמתיר לה מכאן ולהבא וחכם עוקר הנדר מעיקרו.

ולפיכך אם אמר לה האב²² או הבעל לשון השייך בהתרת נדר של חכם, כגון שאמר לאשתו ולבתו מחול לך או מותר לך או שרוי לך וכל כיוצא בענין זה, לא אמר כלום, שהתורה אמרה זה הדבר למעט, לומר החכם כשמתיר יאמר דוקא בלשון התרה ובכל הלשונות שהוא עוקר הנדר מעיקרו ולא בלשון הפרה מדכתיב לא יחל אבל אחרים מוחלין, והבעל והאב יאמרו דוקא בלשון דכתיב אצלם (במדבר ל פסוק ו ט) אם הניא

בבית הקברות וי"ל דא"ה"נ דאי שמע לחבירו שנדר בנזיר ואמר ידי כידו מהני וה"נ תניא בתוספתא (פ"ג) ברישא דברייתא בהדיא ידי כידו רגלי כרגלו הרי זה נזיר.

¹⁵ כן מוכח מתוס' הנ"ל שהרי הכי תרצי הברייתא שלא יסתור המשנה וכ"כ בכתר המלך על הרמב"ם שם בדעת תוס'

¹⁶ כן מוכח דעת הרמב"ם שהרי רק במשנה מהני כששמע חבירו משמע שמעצמו לא מהני.

¹⁷ וכן לכאורה אם אמר לאחר כדי דיבור פי כפיו, אומנם אפשר דחשיב ואני כמוך דמהני לאחר דיבור וצ"ע.

¹⁸ תוס' שם ד"ה ידי ופשוט הוא בסוגיא

¹⁹ דלשונות אלו וכיוצא בהן כל לשון שיאמרה משמען הוא כאדם המתיר את הקשר וחוזר הענין כאילו לא היה, כלומר כאדם שמצא חבל קשור והתירו כאילו לא היה קשור,

²⁰ ומחול לך שהוא לשון מחילה ג"כ הוא כמו שעושה את החוב או החטא כאילו לא היה,

²¹ כמו (איוב ה פסוק יב) מִפֶּן מַחְשְׁבוֹת עֲרוּמִים, (יחזקאל יז פסוק יח) לְהַפֵּר בְּרִית טַפִּי דבריו שמצד הנודר הוא קיים אלא שהמתיר שאומר בלשון הפרה כוונתו שאינו רוצה שיקויים הנדר ואין כח זה אלא לבעל עם אשתו. רמב"ן מובא בט"ז רכח ד

²² שו"ע ונו"כ רלד לו

הלכות הדרף היומי

מסכת נויר

אָבִיָּהּ וְגו' וְאִם בְּיוֹם שְׁמַעַי אֵיִשָּׁה יָנִיא אֹתָהּ וְהִפָּר וְגו' וְהִנִּיא שֶׁהוּא לְשׁוֹן הַפְּרָה, כְּלוּמַר שֶׁמִּפִּירו מֵעֲכָשׂוֹ בַּעַל כְּרַחֵם וְלֹא בְּלִשׁוֹן הַתְּרָה. וְכֵן שֵׁם (פְּטוּק יג) וְאִם הִפָּר יָפָר וְגו'.

וְכֵן לְהִפָּךְ אִם הִתִּיר הַחֲכָם בְּלִשׁוֹן הַבַּעַל אוֹ הָאֵב, בְּלִשׁוֹן הַפְּרָה אוֹ בִּטּוּל, שֶׁאִמַר מוֹפֵר לָךְ, בִּטּוּל לָךְ, נִעְקָרָה שְׁבוּעַתְךָ, אוֹ אֵין נִדְרָה זֶה כְּלוּם, וְכִיּוֹצֵא בְּעֵינֵי זֶה²³, אֵינוֹ הַתְּרָה²⁴.

אִם אִמַר הָאֵב אוֹ הַבַּעַל אֵין נִדְרָה זֶה כְּלוּם, י"א שֶׁהִרִי זֶה לְשׁוֹן הַפְּרָה, וְיֵשׁ חוֹלְקִין וְאוֹמְרִים שֶׁאֵינוֹ לְשׁוֹן הַפְּרָה²⁵.

ו. הריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואני אינו יכול להפר ... כמאן דאמר קיים ליני דמי אי מתשיל אהקמתו מצי מיפר

כְּבָר הַתְּבַאֵר לְעִיל דָּף כ: שֶׁנִּדְרָה²⁶ הִיא בְּנִזְיוֹת וְאִמְרָה הִרִינִי נִזְיוֹת וְהַתְּפִים בַּה הַבַּעַל אוֹ הָאֵב וְאִמְרוּ אֵנִי אוֹ כֹּל לְשׁוֹן הַתְּפִסָּה אַחֵר, וְכֵן בְּשֵׁאֵר נִדְרִים וְהַתְּפִים בַּה הַבַּעַל אוֹ הָאֵב, כְּגוֹן שֶׁנִּדְרָה מְדַבֵּר וְאִמַר וְאִמַר הַבַּעַל אוֹ הָאֵב וְאֵנִי, הִרִי גִילָה דַעְתּוֹ שְׁנוּחַ לוֹ בְּנִדְרָה וְנִזְיוֹתָהּ, וְהִרִי זֶה קִיּוּם, וְשׁוֹב אֵינִם יְכוּלִים לְהִפָּר²⁷.

אוֹלָם מְכִיִן שֶׁהַתְּבַאֵר בְּמִסְכַּת נִדְרִים דָּף סט: שֶׁהַמְקִיִם נִדְרֵי²⁸ אִשְׁתּוֹ אוֹ בְּתוֹ וְנִתְחַרְט, אֵין הַקְּמָתוֹ אֵלֶּא כְּמוֹ נִדְרָה שֶׁנִּדְרָה הוּא, לְפִיכֵךְ נִשְׁאֵל לְחֲכָם עַל הַקְּמָתוֹ וְמִתִּירוֹ לוֹ, וְאַחֵר כֵּךְ חוֹזֵר וְמִיפָר לָהּ בּוֹ בְּיוֹם שֶׁנִּשְׁאֵל, וְאִפִּילוֹ לֹא

²³ ט"ז רכח ד

²⁴ שו"ע ונו"כ רכח ג

²⁵ אבל אם אמר נדר זה בטל לכו"ע הוי לשון הפרה. ש"ך שם נז

²⁶ שו"ע ונו"כ שם רלד נב

²⁷ ועיין אור שמח הלכות נדרים פרק יג הלכה יב וז"ל מסתפקא טובא היכי דנשאל אח"ז על נזירות שלו האם יכול להפר את נזירותה אח"ז, כמו היכי דנשאל על הקמתו, או דכאן לא שאל רק על נזירותו, אבל במה דגילה דעתו דניחא ליה בנזירותה ע"ז לא שאל, ואף דעל דיבורו ואני שאל, מכל מקום נשאר כמו הקמה בלב לבד, שג"כ מוקם, ומה שיבואר לקמן דהיכי דחשב לקיים בשפתיו זה לא הוי היקם, כאן מה דחשב להוציא בשפתיו לא על ההקמה, רק למיתפס נזירותו, אבל מתוך זה חזינא דניחא ליה בנזירותה, והוי הקמה בלב, וסגי, ואף כי נשאל על נזירותו מכל מקום אינו יכול להפר לה, או דנאמר דמוכח דקיים לה כדי שיהי במה למיתפס נזירותו, אבל כיון דשאל הוא תו לא ניחא ליה בנזירותה, ומסתברא כפן הא, ואם כה מדוקדק לשון הגמ', דבשנויא מסיק (נזיר כ"א ע"ב) אי מיתשל אהקמתיה מצי מיפר כו', דלפי מה דס"ד בטעמו משום דבעל מיעקר עקר, וכי מיפר מבטל נדרו ג"כ, ולא מצי למיחל דברו, לפ"ז אם מיתשל על נזירותו ובטל למפרע מה שאמר ואני, אף שעל מה שנזרה אשתו לא איכפת ליה אם תקיים את נזירותה, בכ"ז כיון דעקר נדרו מצי מיפר, אבל כיון דטעמו דמשום דאמר ואני כמו שקיים לה דמי, רק כי מתשל על מה שהקים לה, שמתחרט ע"ז, אז מצי להפר אח"ז, אבל אי לא, היינו שנשאל על קבלת נזירותו לבד, אז נשאר כמו שהקים לה בלבד, ולא מצי מיפר לה אח"כ, ודוק.

²⁸ שו"ע ונו"כ שם מט

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

נשאל אלא כמה ימים אחר ההקמה הרי לו יום שאלתו כיום שמיעה²⁹, ומפר אפילו אחר כמה ימים ומכל מקום צריך שיפר ביום שאלה שהוא לו כיום שמיעה³⁰. ויש אומרים שאינו יכול להשאל על ההקם כדי להפירו אחר כך אלא ביום השמיעה שלא גרע משתיקה³¹, ויש להחמיר כן³².

ואם בו ביום אחר ההקמה הפר נזירותה, ואחר כמה ימים נשאל לחכם על הקיום, כיון שנעקר הקיום למפרע³³, ממילא חלה ההפרה שהפר בו ביום, אף שהיה קודם השאלה על ההקמה³⁴.

אבל אם הפר לה ונתחרט, אינו יכול להשאל לחכם על ההפרה כדי שיחזור ויקיים, שמיד שהפר לה הלך לה נזירותה והותר, ושוב לא יחזור ויחול עליה, אם לא שתחזור ותדור היא בעצמה.

ז. האשה שנזירותה בנוזר והפרישה את בהמתה ואח"כ הפר לה בעלה אם שלו היתה הבהמה תצא ותרעה בעדר ואם שלה היתה הבהמה החטאת תמות

כבר התבאר במסכת נדרים דף פג. שהאשה³⁵ שנדרה בנוזר והפרישה קרבנותיה, ואח"כ הפר לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה, תצא ותרעה בעדר, שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו.

ואם היו הקרבנות משלה ואין לבעלה בהן כלום, כגון שנתנו לה במתנה על מנת שלא יהיה לבעל בהן רשות אלא מה שתרצה תעשה בהן, החטאת תמות³⁶, והעולה תקרב עולה, והשלמים יקרבו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.

²⁹ וקודם השאלה הוי ליה כמו שאינו יודע שיוכל להפר שאין שתיקתו קיום. לבוש וט"ז שם מב

³⁰ ש"ך שם סג

³¹ ט"ז שם

³² ואם כן צריך שיתחרט על הקמתו וגם היא תתחרט על עיקר נדרה. התם סופר שם.

³³ כיון דחכם עוקר נדרו מעיקרו והוי כלא קיים.

³⁴ כ"כ בחי' רע"א ועיין (בתשובת רבינו עקיבא איגר זצ"ל סימן מ"ח) בד"ה ובהא

³⁵ רמב"ם הלכות נזירות פרק ט הלכה ט

³⁶ דבעל מינו גייו כלומר שמתיר לה מכאן ולהבא ולא על העבר ולכן כיון שעד כה היתה עליה שם חטאת לכן תמות, אבל החכם עוקר הנדר מעיקרו, אולם אפילו תימא בעל ג"כ מעיקר עקר מ"מ כיון דצריכה כפרה שציערה עצמה מן היין וכדרא"ה הקפר הנזיר נקרא חוטא הו"ל כחטאת שמתו בעליה. ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן כח סעיף ג

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

ח. דחטאת שמתו בעליה תמות

כבר התבאר במסכת יומא דף נ. שיש דינים בקרבן חטאת³⁷ מה שאינן בכל הקדשים, ודינים אלו אין להם טעם ולא דרשינא להו מקראי, אלא כך נאמרה לו למשה בסיני וכך באה הקבלה דור מדור עד משה רבינו והוא מסר לנו הלכות אלו וכך שמענו מפי משה מפי הגבורה. כבשה או שעירה שהופרשה לקרבן חטאת ולא הספיק בעליה להקריבה עד שמת, הרי היא³⁸ "חטאת שמתו בעליה" ואינה קריבה שאין כפרה למתים, והרי היא למיתה, הא כיצד לא שיהרגנה בכלי או בידו אלא שסוגרים אותם ברפת ומונעים מהם מזון והם מתים ברעב, או שמאכילים אותם שעורים עד שכריסם נבקעת, ויש אומרים שממיתים אותם בידיים.

במה דברים אמורים בחטאת יחיד, אבל חטאת צבור אין שייך שמתו בעליה, שאין כל ישראל מתים.

א. האשה שנזירותה בניזיר והיתה שותה יין ומטמאה למתים

הרי זו סופגת את הארבעים ... הפר לה בעלה והיא לא

ידעה והיתה שותה יין ומיטמאה למתים אינה סופגת את

הארבעים

כוד התבאר שם דף פג. שהאשה שנדררה³⁹ או נזרה והפר לה האב או הבעל, והיא לא ידעה שהפר ועברה על נדרה נזירותה או על שבועתה בזדון, הרי זו פטורה. ואף על פי שנתכוונה לאסור, הואיל ונעשה ההיתר פטורה, ועל זה נאמר (במדבר ל פסוק ו, ט) וְהָיָה יְסֻלָּח לָהּ, ומכין אותה מכת מרדות מפני שנתכוונה לאיסור⁴⁰.

³⁷ ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קלא סעיף א

³⁸ מחמש הטאות המתות שהם א. "ולד חטאת" ב. "תמורת חטאת" ג. "חטאת שמתו בעליה" (ד. "חטאת שנתכפרו בעליה"; ה. "חטאת שעברה שנתה".

³⁹ רמב"ם הלכות נדרים פרק יב הלכה יח

⁴⁰ ומייתי לה מקרא דכתיב אשה הפרם וה' יסלח לה מלמד שהיא צריכה כפרה וסליחה. רדב"ז שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסנת נזיר

נדרה או נזרה ועברה על נדרה או נזירותה קודם שיפר לה אביה או בעלה, אף על פי ששמע בו ביום והפר לה, הרי זה חייבת על דבר שעברה בו⁴¹, אם מלקות מלקות, ואם קרבן קרבן.

---

⁴¹ כיון דבעל מיגזו גיזו כמו שהתבאר לכך אינו מועיל ההפרה לפוטרה ממלקות או קרבן על מה שעברה. לח"מ שם, זה פשוט במעמו, דעל מה שעבר לא הוי ענוי נפש ולא דברים שבינו לבינה, דמאי דהוי הוי, ומאי נפ"מ עכשיו, לכן אינו יכול לעקור למפרע, רק מיגזו גיזו מכאן ולהבא, אור שמח שם